

BALLAI LÁSZLÓ

Via crucis

© COPYRIGHT 2005, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK. A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES. E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2005, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Húsvétkor már többször elzarándokoltunk Rómába. Zarándoklat. Aranka, a feleségem, így mondja. Nekem az utazás szó kezdetben jobban tetszett. Az egyházi esküvőhöz is ő ragaszkodott annak idején. Mindegy, mondtam, legalább szebb lesz az emlék. A polgárit csak úgy összecsapják. Tizenöt perc. És kifelé jövet már ott vár a következő csapat. Nem mondom, a felkészítéstől kissé berzenkedtem. Hogy én szombat délutánonként hittanra járjak! Végül is érdekes volt. Az új és a még újabb mosópor, fogkefe és pelenka lázában égő országban ki mondta azt ezerkilencszázkilencvenkettőben, hogy minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Lélek káromlása nem? Ki foglalkozott a lélekkel a vállalkozói forintok, kisvállalkozások virágkorában? Amikor a sikert, a statust azzal mérték: „hiszen kft-je van!” Pedig az utolsó órán, amikor az Úr színe elé lép az ember, és a test már kiterítve hever valahol, csak a lélek lesz jelen. A lélek, jogi személyiség, főkönyv és kizárólagos szerződések nélkül. A lélek, ha van.

A harmadik házassági évfordulónkon – amikor persze a könyvelő kft-nk jövedelme lehetővé tette – Aranka javasolta, hogy húsvétkor zarándokoljunk el Rómába. Nagyon megörültem. Látni az Örök Várost! Melyért Mucius Scaevola tűzbe tette a kezét. Horatius Cocles maga szembe szállt érte egy hadsereggel. És amikor már polgár nem volt, ki megneszelje a veszélyt, a capitoliumi ludak siettek segítségére. A várost, melyet később éppen egy római, Julius Caesar foglalt el! A Forum Romanumot, ahol fél évezreden át a világ sorsa dőlt el. A Pantheont, Hadrianus síremlékét, a Vesta templomot! A Colosseumot!

Nagypénteken a Colosseumban rendezik meg a *Via Crucis* szertartást. A sejtelmesen kivilágított aréna egy-egy fülkéje szimbolizálja az Úr szenvedésének stációit. A Szentatya vezetésével ájtatos gyülekezet vándorol a romok közt. Az ő előimádkozásával skandalizálja az egybegyűltek latinul a Miatyánkot A szertartásban nem csak papok vesznek részt. Különböző foglalkozású férfiak és nők is hangot adnak érzéseiknek. A feleségem könnyezett. Engem is olyan áhítat járt át, mint azelőtt soha. Ehelyütt keresztények ezrei szenvedtek mártíromságot. Fegyver nélkül, a szeretet erejében bízva szálltak szembe a vadállatokkal – és elvesztek. De Nagypéntek estéjén mégis az ő győzelmüket ünnepeljük, mert a szeretet, melyért életüket adták, itt maradt.

Az antik romok tehát várattak magukra. Négy év múltán azért mégis sikerült két hetet eltöltenünk Rómában. A Tazza d'Orótól a capitoliumi farkasig mindent megnéztünk. A feleségemnek különösen az Angyalvár, a Farnese palota és a Szent András templom tetszett. Ő lelkesedett azért a Rómáért, amely korábban nem érdekelt. Én pedig alig vártam, hogy részt vehessek a vallási rítusokon, a *Via Crucison*, a húsvéti körmeneten, és személyesen hallhassam az *Urbi et orbi* áldást. És a szentatya valóban magyarul is elmondta üdvözlését.

Harmadik alkalommal, tavaly, elhatároztuk, hogy minden húsvétkor elmegyünk. Idén azonban mégsem engedhettük meg magunknak ezt a kiadást. Viszont, nagy örömünkre a Duna televízió közvetítette a nagypénteki *Via Crucis* szertartást. Mintha mi is ott lettünk volna az ismerős helyszínen. A résztvevőkkel együtt mondtuk a Miatyánkot, és a szónokokkal együtt éltük át a krisztusi szenvedés eleven valóságát. Csakhogy a szentatya nem lehetett jelen. Egyre súlyosbodó betegsége, a néhány nappal korábban végrehajtott gégeműtét miatt magánápolnájából, televízión figyelhette csupán az eseményeket. Minden stáció közben őt is mutatták a képernyőn. A pápa haldoklott. Aranka nem akarta elhinni. Pedig csupán hátsó kameraállásból jelenítették meg, hogy szenvedő arca ne kerüljön a világ elé. De láttuk, milyen erőfeszítésébe került, hogy egyáltalán ülve maradjon, rá-rádólva az előtte lévő keresztre. Mintha nem is rádólne, hanem függne rajta.

Ezen a húsvéton csak a szentatya egészségi állapotára tudtunk gondolni. Bízunk benne, hogy vasszervezete, mellyel túlélte a kőbányát, a merényletet és világkörüli utazásai minden fáradtságát, most sem hagyja cserben. És a vasszervezet vasakarattá nemesült. Mellyel, orvosaival ellenkezve mégis a Vatikánban maradt. Mellyel a természet parancsát legyőzve nem kért bódító orvosságokat. Mellyel a puha párnák közti pihenést a nyilvános szereplés gyötrő fájdalmaira cserélte. Mellyel gégemetszés utáni némaságát megpróbálta megtörni, hogy az *Urbi et orbit* még egyszer hallhassák tőle a hívek. Mellyel a végső némaságra ítéltetés dacára még a kezével áldást tudott osztani.

Szent Péter örököse, ha testét már nem bírhatta újabb megpróbáltatásokra, hát diadalmaskodott a halál fölött. Egy pillanatig nem engedett az elgyengülés kísértésének, ahogy az Úr sem a Sátánnak. Az Úr. Akivé átlényegülve, magánkápolnijában megtapasztalta a passiót. Nincs hatalom, nincs kín, nincs halál, amely ennél a hitnél erősebb lehet!

A húsvét utáni első szombaton, éjjel tizenegy órakor fent a pápai lakosztály három ablaka fényárban úszott. Lent bejelentették a hírt, amely megváltoztathatatlan. Megöleltük egymást Arankával. Hosszan, forrón, fájdalmasan. El fogunk még menni Rómába. De az a Város már soha nem lesz ugyanaz, mint amikor még a pápai palota dolgozószobájából a kedves, öreg II. János Pál integetett...

VÉGE